

26 Αυγούστου 2013

Ο Θεοπαίκτης Επίσκοπος

[Ορθοδοξία και Ορθοπραξία](#) / [Ορθόδοξη πίστη](#)

πρωτοπρ. Γεωργίου Δορμπαράκη

Ο Θαλλέλαιος άκουσε ανέκφραστα την καταδικαστική απόφαση του Συνοδικού Δικαστηρίου: καθαιρείτο και περιέπιπτε στην τάξη των απλών μοναχών. “Η θέση που κατείχε μέχρι τότε ως αρχιεπίσκοπος της μεγάλης πόλεως της Θεσσαλονίκης αποτελούσε πιά ένα παρελθόν γι” αυτόν. Όλοι αυτοί τους οποίους έβλεπε από το ύψος του αρχιεπισκοπικού θρόνου, μικροί και ασήμαντοι οι περισσότεροι, «σκουλήκια» που σέρνονταν μπροστά του για να τον κολακέψουν και να τον κανακέψουν, προσδοκώντας ένα βλέμμα ευμένειας δικό του η την μεσολάβησή του

για να πετύχουν κάτι μέσα στην κοινωνία που ζούσαν και που ήξεραν την δύναμη και την επιρροή του, όλοι αυτοί λοιπόν ξαφνικά μεγάλωναν και γίνονταν ένα μ' εκείνον. Στην σκέψη του χαιρέκακου βλέμματός τους από την ικανοποίηση της εκδικητικότητάς τους καθώς θα έβλεπαν την πτώση και την ταπείνωσή του, ένωσε δάγκωμα στην καρδιά. Ο εγωϊσμός του τον πόνεσε. Δεν έδειξε όμως τίποτε το πρόσωπό του. Παρακολουθούσε τα τεκταινόμενα με μία φαινομενική αταραξία.

Κοίταξε ένα ένα τα πρόσωπα των συνοδικών επισκόπων. Σκληρά και ανάλγητα, έδειχναν άτεγκτοι στην δικαιοσύνη που απένεμαν. Το κατηγορητήριο ήταν συντριπτικό γι' αυτόν. Οι μάρτυρες κατηγορίες πάμπολλοι. Τα στοιχεία αδιάσειστα: είχε περιπέσει σε πλήθος παραπτωμάτων και εγκλημάτων που το μόνο που προέβλεπε το εκκλησιαστικό δίκαιο γι' αυτά ήταν η καθαίρεση. Κι είναι αλήθεια: μόνο τον πρώτο καιρό ήταν προσεκτικός στην άσκηση των καθηκόντων του. Οι επίσκοποι των οποίων τις τσέπες και τα θησαυροφυλάκια είχε γεμίσει από τα δώρα του, όπως και οι πολιτικοί τους οποίους είχε προσεταιριστεί και είχαν ασκήσει πιέσεις για να ψηφιστεί στον θρόνο της Θεσσαλονίκης του το είχαν τονίσει: πρόσεχε για να μην εκτεθούμε. Τον πρώτο καιρό λοιπόν ήταν πράγματι προσεκτικός. Σιγά σιγά όμως, όσο περνούσε ο καιρός, συνειδητοποιούσε την δύναμη της εξουσίας που είχε αποκτήσει. Κι άρχισε να μεθάει από αυτήν. Κανείς δεν μπορούσε πιά να τον ελέγξει. Κανείς δεν μπορούσε να τον αμφισβητήσει. Ήταν ισόβιος άρχοντας.

Άρχισε να ζεί λοιπόν ως άρχοντας. Όχι βεβαίως με τον τρόπο που λέει ο Κύριος: ως πρώτος και έσχατος όλων, αλλά με τον τρόπο τον κοσμικό: έκδοτος σε κάθε πάθος. Και μάλιστα χωρίς να προσέχει. Δεν ήταν λίγες οι φορές που τα τραπέζια που έκανε στην επισκοπή συναγωνίζονταν τα "λουκούλεια" γεύματα των βασιλιάδων. Δεν ήταν λίγες οι φορές που προκειμένου να ικανοποιήσει τους πολιτικούς που τον βοήθησαν ασκούσε παράνομες πιέσεις σε κληρικούς και λαϊκούς. Κι ακόμη: όχι μία η δύο φορές πολλοί είχαν διαπιστώσει κάποιες περίεργες και ύποπτες συναντήσεις με κυρίες ελευθερίων ηθών, πρόθυμες να ικανοποιήσουν κάθε γούστο, ακόμη κι εκκλησιαστικού λειτουργού, κρατώντας το στόμα τους σφαιριστό με το πουγκί που τους δινόταν πλούσιο κάθε φορά.

Ναι, ο αρχιεπίσκοπος Θαλλέλαιος απομυζούσε με τον πιο κοσμικό τρόπο την εξουσία του θρόνου του. Ο διάδοχος των αποστόλων και της ταπεινής και μαρτυρικής ζωής τους ακύρωνε καθημερινά την εκκλησιαστική θέση του και γινόταν διάδοχος των αυτοκρατόρων και των βασιλέων. Κι όπως συνήθιζε να λέει: «Εγώ μόνο στον Θεό δίνω λόγο». Δηλαδή στην πραγματικότητα σε κανέναν. Μόνον στον εαυτό του.

Ξανακοίταξε τους επισκόπους δικαστές. Ανασκάλεψε την μνήμη του για

ορισμένους από αυτούς. Τους είδε τις ώρες που τον προσήγγιζαν με τρόπο γλοιώδη και αναξιοπρεπή. Τότε που είχαν χρειαστεί την υποστήριξή του για δικές τους υποθέσεις, όχι πάντοτε καθαρές, και τους την είχε δώσει απλόχερα. Τους είδε τις ώρες που τους είχε πλησιάσει με τα δώρα του για να πάρει την ψήφο τους για τον επισκοπικό θρόνο. Τα πλατιά τους χαμόγελα όταν είχαν δει το περιεχόμενο των δώρων του και την σπουδή τους να τον βεβαιώσουν ότι ήταν ο πιο κατάλληλος για την θέση...

Στο πρόσωπό του άρχισε να διαγράφεται ένα αδιόρατο χαμόγελο. “Εξακολουθούσε και κρατούσε στα χέρια του το «κλειδί» της επανόδου του. Μπορεί λόγω της απροσεξίας του τα πράγματα να είχαν οδηγηθεί σε αυτήν την απρόσμενη γι’ αυτόν κατάληξη –εκεί έριχνε όλο το βάρος της “ατυχίας” του: στην απροσεξία του που έφερε την αντίδραση του λαού– όμως ήταν σίγουρος και για την λύση του προβλήματός του. Το χρυσάφι του. Αυτό θα ήταν και πάλι η διέξοδός του. Ω, ο Θαλλέλαιος μπορεί να μή διακρινόταν για την χριστιανική πίστη του και την συνέπειά του σε ηθικές αρχές, μπορεί να είχε παρασυρθεί από την γοητεία της δύναμης, όμως είχε μελετήσει καλά τους ανθρώπους κι ήξερε ότι μπροστά στον χρυσό όλες οι συνειδήσεις κάμπτονται, όλα τα εμπόδια υπερβαίνονται. Τυχαία ο σοφός Σολομώντας ήδη από την Παλαιά Διαθήκη γράφει ότι το χρήμα είναι αυτό που ανοίγει κάθε θύρα στα ανθρώπινα; Ο Θαλλέλαιος το “ξερε καλά ότι ήταν και πάλι θέμα λίγου χρόνου για να αποκατασταθεί στην θέση του.

Οι σκέψεις του και οι προβλέψεις του επαληθεύτηκαν στο ακέραιο. Ακόμη κι ο ίδιος παραξενεύτηκε σε πόσο σύντομο χρόνο κατόρθωσε στέλνοντας ασφαλώς τα “πεσκέσια” και τα πλούσια δώρα του σε εκκλησιαστικούς και πολιτικούς να ληφθεί η απόφαση επανόδου του στον αρχιεπισκοπικό θρόνο. Η έφεσή του βρήκε πρόθυμους υποστηρικτές. Ο “χρυσός” δικηγόρος ανέτρεψε όλα τα δεδομένα και τις ατράνταχτες μαρτυρίες. “Υπήρξαν νέα δεδομένα, κατατέθηκαν ψεύτικες κατηγορίες, πρέπει και πάλι να επανεξετάσουμε την υπόθεση” ήταν αυτά που αντέτειναν οι αποδέκτες των δώρων του σε όσους επαναστατούσαν με την ιδέα της επανάκαμψής του στην αρχιεπισκοπή της Θεσσαλονίκης. Καμμία αντίδραση βεβαίως δεν ήταν ισχυρότερη των “νέων και ατράνταχτων επιχειρημάτων” της έφεσης του Θαλλέλαιου.

Κέρδισε την υπόθεση. Οι κατηγορίες μπήκαν στο αρχείο. Ο “ποιμένας” θα επέστρεφε στο ποίμνιό του. Αυτήν την φορά όμως είχε βάλει μυαλό. Θα ήταν ιδιαίτερα προσεκτικός. Θα συνέχιζε την ζωή του, την χειροπιαστή ζωή που έκανε και όχι αυτή που υπόσχεται η χριστιανική πίστη μετά θάνατον, χωρίς να δίνει λαβές για υποψίες. Το μάθημά του το είχε πάρει.

“Ετοιμάστηκε πολύ προσεκτικά. Ντύθηκε σεμνά και εκκλησιαστικά, όπως άρμοζε

στο αξίωμά του. “Εναπέμεναν μόνο τα χαρτιά και από την κοσμική εξουσία, από την πολιτεία, που θα βεβαίωναν ότι ο Θαλλέλαιος ήταν πάλι εκεί, ο αρχιεπίσκοπος, ο “ποιμένας”, κι αυτό θα γινόταν την ημέρα εκείνη. ”Ενιωσε ένα σκίρτημα στην καρδιά. Ήταν γεννημένος να εξουσιάζει. Να είναι πρώτος. Ποιός ξέρει, μπορεί αργότερα να προωθείτο και σε μεγαλύτερες θέσεις... Το όραμα αυτό τον έκανε να αναγαλλιάσει! “Προς το παρόν όμως είναι τα χαρτιά που πρέπει να πάρω” μονολόγησε.

”Ενιωσε άγχος από την αδημονία και τα έντερά του λίγο έστριψαν. “Πάω για λίγο στην τουαλέττα, δεν θα αργήσω” είπε στους δύο υπηρέτες του που τον περίμεναν έξω από το δωμάτιό του.

Η ώρα πέρασε και ο Θαλλέλαιος, ο αρχιεπίσκοπος, δεν έβγαине από την τουαλέττα. Οι υπηρέτες άρχισαν να ανησυχούν και να αδημονούν. Ποτέ δεν είχε καθυστερήσει τόσο. Περίμεναν λίγο ακόμη και πήγαν έξω από τον συγκεκριμένο τόπο. Τον φώναξαν, κτύπησαν την θύρα, καμμία απάντηση. Κοιτάχτηκαν με αγωνία. “Τί θα κάνουμε;” αναρωτήθηκαν με απόγνωση. Ξαναχτύπησαν και ξαναφώναξαν. Καμμία απάντηση, κανένας θόρυβος. Αποφάσισαν να κάνουν αυτό που δεν θα το τολμούσαν ποτέ: να ανοίξουν την θύρα.

Το θέαμα που αντίκρυσαν τους έκοψε την μιλιά και τους πάγωσε το αίμα. Αυτό που είδαν ήταν έξω από κάθε φαντασία τους. Είχαν ακούσει από διηγήσεις παλαιότερων ότι είχε συμβεί κάτι παρόμοιο στον αιρεσιάρχη Άρειο, εκείνον που είχε αμφισβητήσει την θεότητα του Κυρίου “Ιησού Χριστού και είχε επιμείνει σ’ αυτό, προκαλώντας μεγάλη αναταραχή στην “Εκκλησία. Ο Θαλλέλαιος βρισκόταν με το κεφάλι ανάποδα, μέσα στον σωλήνα των ακαθαρσιών, ακίνητος και νεκρός. Ό,τι οι άνθρωποι της “Εκκλησίας δεν μπόρεσαν να κάνουν, ο,τι ακεραιότητα συνείδησης δεν επέδειξαν, το έκανε ο ίδιος ο Κύριος και ο πολιούχος της Θεσσαλονίκης άγιος Δημήτριος. Αν μπορούσε κανείς να δει με τα μάτια της πίστης, τα ενισχυμένα από το Πνεύμα του Θεού, θα έβλεπε τον τροπαιοφόρο μυροβλήτη οργισμένο να στέκει παράπλευρα, μή δεχόμενο και πάλι να μαγαριστεί ο επισκοπικός θρόνος της πόλης που προστάτευε από τον θεομπαίκτη αρχιεπίσκοπο. Ο άγιος Δημήτριος για μία ακόμη φορά επιβεβαίωνε τον χαρακτηρισμό του ως πολιούχου της Θεσσαλονίκης.

Το γεγονός τάραξε τα λιμνάζοντα εκκλησιαστικά νερά. “Ζή Κύριος ο Θεός” ψιθύριζαν μικροί και μεγάλοι. Και: “Φοβερόν το εμπεισείν εις χείρας Θεού ζώντος”.

Πηγή: Ιωάννου Μόσχου, Λειμωνάριον

Αναδημοσίευση από: http://synodoiporia.blogspot.gr/2013/08/blog-post_8170.html